

UZASADNIENIE

WYROKU Z DNIA 31 (...) 2018 r.

Pozwami z dnia 23 maja 2017 r. (data prezentaty) połączonymi następnie do wspólnego rozwiązania J. H. (1) oraz małoletni M. H. reprezentowany przez pełnomocnika ustawowego J. H. (2), domagali się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty po 400 euro wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za opóźniony lot oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według spisu kosztów.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że wywodzą swoje roszczenia z Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku nr (...) ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów uchylającego rozporządzenie nr 295/91. Podnieśli, że mieli zaplanowany na dzień 6 sierpnia 2016 roku lot o nr (...), na trasie z B. do G.. Lot ten realizowany był przez pozwanego przewoźnika i uległ opóźnieniu przekraczającemu 3 godziny (pozew – k.2-3 oraz k. 2- 3 akt I C 2302/17).

W skutecznie złożonych sprzeciwach od nakazów zapłaty pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zaskarżył nakazy w całości oraz wniósł o oddalenie powództw w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powodów, którzy w żaden sposób nie wykazali, że posiadali rezerwację na przedmiotowy lot oraz że stawili się na odprawę pasażerską w wyznaczonym czasie. Pozwany podniósł również zarzut niewykazania roszczenia co do wysokości, wskazując, że odległość między lotniskami w B. i w G. wynosi poniżej 1 500 km i w związku z tym zgodnie z przepisami Rozporządzenia nr 261/2004 pasażerom powinno przysługiwać odszkodowanie w maksymalnej wysokości 250 euro. W zakresie powództwa zgłoszonego w imieniu małoletniego M. H. pozwany podniósł również, że roszczenia wynikające z opóźnienia lotu nie przysługują osobom, podróżującym bezpłatnie, a powód nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających odpłatny charakter przewozu lotniczego (sprzeciw od nakazu zapłaty- k. 18- 23 oraz k. 23- 27 akt I C 2302/17).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie J. H. (1) oraz M. H. mieli zaplanowany na dzień 6 sierpnia 2016 r. lot nr (...), na trasie z B. do G., realizowany przez pozwanego przewoźnika (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Lot ten uległ opóźnieniu przekraczającemu 3 godziny (okoliczności częściowo bezsporne, dowody: informacje dotyczące przelotu k. 8, pismo (...) sp. z o.o. k. 47- 49).

Pismem z dnia 3 listopada 2016 r., powodowie skierowali do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwanie do zapłaty kwoty po 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi, z tytułu opóźnienia wskazanego lotu, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Przewoźnik lotniczy w piśmie z dnia 12 grudnia 2016 r. wskazał na brak możliwości uwzględnienia reklamacji z uwagi na nieprzedłożenie karty pokładowej (okoliczność bezsporna, dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 8, odpowiedź na reklamację k. 9).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, których autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości oraz twierdzeń stron przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez stronę przeciwną, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

Jednocześnie zaznaczyć trzeba, że za dowód w sprawie nie mogły posłużyć złożony przez pozwanego wydruk z systemu G. C. M., gdyż został on sporządzony w języku obcym, zaś Sąd na podstawie wyłącznie tego wydruku nie

miał możliwości jednoznacznego ustalenia okoliczności istotnych dla sprawy. W tym zakresie wskazać należy, że z przedstawionego wydruku nie wynika w żaden sposób, że odległość wskazana w tym wydruku jest odległością mierzoną po ortodromie, tj. obligatoryjną metodą mierzenia odległości w zakresie połączeń lotniczych. W tym zakresie żadnych wyjaśnień nie złożył również pozwany. Dodatkowo podkreślenia wymaga, że dokumenty oraz wydruki składane w toku postępowania sądowego powinny być przetłumaczone przez tłumacza przysięgłego na język polski. Zauważyć trzeba, że w sądach polskich językiem urzędowym jest język polski (art. 5 § 1 p.u.s.p.). Oznacza to, że wszystkie dowody sądy muszą przeprowadzić w języku polskim. Dotyczy to także dokumentów, co oznacza, że dowód z dokumentu sporządzonego w języku obcym sąd przeprowadzi dopiero po przetłumaczeniu go na język polski przez tłumacza przysięgłego. Sąd nie może zatem oprzeć się na dowodzie z dokumentu sporządzonym w języku obcym. Istotnie zgodnie z art. 256 k.p.c. sąd może zażądać, aby dokument w języku obcym był przełożony przez tłumacza przysięgłego. Nieskorzystanie przez sąd z tego uprawnienia, nie pozwala jednak na skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu. To w interesie strony, składającej wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentu, jest złożenie tego dokumentu w takiej formie, która umożliwi wykorzystanie go jako materiału dowodowego. To strona powinna zadbać zatem o to, aby dokument sporządzony w języku obcym został przetłumaczony na język polski (tak trafnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28 października 2014 roku., I ACa 504/14, Lex nr 1552116). Mając na uwadze powyższe należało uznać, że przedłożony przez pozwanego wydruk z systemu G. C. M. nie spełnia wymogów dotyczących dowodów w postępowaniu cywilnym i nie był on brany pod uwagę przy ocenie zasadności zarzutu co do wysokości żądanego odszkodowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w zakresie roszczenia głównego zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa opierała swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Ochrona na podstawie przepisów tego Rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także loty stanowiące część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty Rozporządzenia). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

- i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub
 - ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub
- (...)) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie do art. 7 ust. 1 rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

- a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów;
- b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;
- c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu. W dalszej

kolejności należy wskazać, że w myśl art. 5 ust. 3 Rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Artykuły 5, 6 i 7 Rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów należy traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego Rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (tak Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07 mających za przedmiot wnioski o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczeń w trybie prejudycjalnym, złożone w postępowaniu C. S., G. S., A. S. p-ko (...) oraz S. B., K. L. p-ko A. France SA, (...) (...) - (...)).

W okolicznościach niniejszej sprawy niekwestionowany pozostawał fakt, że lot nr (...) realizowany był przez pozwanego, który nie negował także faktu i zakresu opóźnienia lotu. Zaznaczyć należy tu dodatkowo, że w zakresie faktu opóźnienia lotu, strona powodowa sformułowała w pozwie jednoznaczne i precyzyjne twierdzenia wskazując, że wyniosło ono 17 godzin 30 minut. Pozwany nie wypowiedział się co do tych twierdzeń powódki, w szczególności nie wskazał, że opóźnienie nie wystąpiło, bądź miało inny zakres niż twierdzony przez powódkę, mimo że niewątpliwie musiał dysponować szczegółowymi danymi w tym zakresie.

W toku postępowania pozwany podnosił, że z uwagi na odległość łączącą lotniska między którymi przeprowadzany był opóźniony lot, ewentualne odszkodowanie, według przepisów Rozporządzenia, powinno wynosić 250 euro, a nie 400 euro, jak żądali powodowie. W ocenie Sądu zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu strona pozwana, w zakresie wykazania okoliczności na podstawie której podniesiony został zarzut niewykazania roszczenia co do wysokości, tj. odległości między lotniskami, nie przedstawiła jakichkolwiek miarodajnych dowodów. Jak już wskazywano dowodem takim z całą pewnością nie mógł być wydruk z systemu G. C. M., albowiem z jednej strony jest to wydruk w języku angielskim, zaś z drugiej w ramach opisu tego dowodu nie wskazano w jaki sposób dokonano przedmiotowego pomiaru odległości i czy pomiar ten został dokonany w sposób stosowany dla pomiaru odległości wykonywanych lotów. Co istotne pozwany niewątpliwie miał możliwość dokonania tłumaczenia, co pozwoliłoby potraktować ten wydruk w kategoriach dowodu w postępowaniu cywilnym, a po dokonaniu stosownych wyjaśnień co do metody dokonania pomiaru mógłby stanowić dowód na błędne określenie wysokości żądania określonego w pozwach. Podkreślenia wymaga, że pozwany w tym zakresie nie zgłaszał jakichkolwiek dalszych wniosków dowodowych. W kontekście przedstawionych wyżej okoliczności Sąd uznał, że pozwany, mając pełne możliwości właściwego wykazania okoliczności z których wywodzi on korzystne dla siebie skutki prawne, przedstawił w tym zakresie jedynie wydruk, który na gruncie przepisów k.p.c. nie mógł stanowić dowodu i w związku z tym Sąd uznał podniesiony przez niego zarzut za bezzasadny.

Swoje stanowisko zmierzające do oddalenia powództwa pozwany motywował brakiem legitymacji czynnej po stronie powodowej oraz brakiem wykazania jakichkolwiek kosztów związanych podróżą lotniczą.

W ocenie Sądu powód wykazał fakt odbycia przez niego podróży lotniczej opóźnionym lotem za pośrednictwem usług pozwanego. Z przedłożonych dokumentów podróży wynika w sposób jednoznaczny, że powodowie wykupili usługę turystyczną w ramach której mieli oni zagwarantowany przelot z G. do B. i z powrotem. Jak wynika z tych dokumentów lot z B. do G. realizowany miał być przez pozwanego przewoźnika w dniu 6 sierpnia 2016 r. i okoliczności te należy uznać za zgodne z twierdzeniami strony. Dodatkowo w toku postępowania operator imprezy turystycznej przedłożył listę osób, które były uprawnione do wykonania na ich rzecz w dniu 6 sierpnia 2016 r. lotu z B. do G., na której znajdowali się powodowie. Co prawda touroperator podkreślał, że nie jest to lista

pasażerów, którzy ostatecznie stawili się do odprawy, lecz mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania Sąd uznał, że J. H. (1) oraz małoletni M. H., posiadając rezerwację na lot, stawili się do odprawy pasażerskiej. Zaznaczyć trzeba, że strona pozwana w zakresie wykazania faktu niestawienia się powodów w wyznaczonym czasie na lotnisku w B. nie przedstawiła jakichkolwiek wniosków dowodowych, ograniczając się jedynie do negacji twierdzeń przedstawionych przez powodów. Podkreślenia wymaga, że okoliczność niestawienia się pozwanych do odprawy jest to fakt, z którego strona wywodzi dla siebie korzystane skutki prawne i ta strona obowiązana jest do wykazania tych okoliczności. Zauważyć trzeba, że pozwany jako przewoźnik lotniczy miał z całą pewnością możliwość przedstawienia listy pasażerów lotu (...) z której wynikałoby, że lot ten ostatecznie nie został wykonany na rzecz powodów, zwłaszcza w sytuacji, w której pozwani przedstawili dowody na okoliczność, że mieli w tym locie uczestniczyć.

Jak zaznaczono, pozwany uczynił przedmiotem zarzutu także fakt niewykazania odpłatnego charakteru lotu powoda M. H..

Istotnie, stosownie do treści art. 3 ust. 3 Rozporządzenie nr 261/2004 nie ma zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie. Jednakże ma ono zastosowanie do pasażerów posiadających bilety wydane przez przewoźnika lotniczego lub operatora wycieczki w ramach programu lojalnościowego lub innego programu komercyjnego.

Konstrukcja powołanego uregulowania wskazuje jednoznacznie, że to na stronie pozwanej ciążył obowiązek wykazania wyłączeń zawartych w jego zdaniu 1, bowiem z faktów tych wywodził korzystne dla siebie skutki prawne i dopiero w tym przypadku, na stronie przeciwnej spoczywałby obowiązek udowodnienia wyjątków, przewidzianych w jego zdaniu 2. Tymczasem strona pozwana nie zaoferowała żadnych środków dowodowych celem wykazania tych faktów.

Uwzględniając przedstawioną argumentację, stwierdzić należało, że powodom przysługiwało zryczałtowane odszkodowanie za opóźnienie lotu w kwocie po 400 euro, stosownie do art. 7 ust. 1 lit b w zw. z art. 5 ust. 1 lit c Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r.

W ocenie sądu uzasadnione okazało się zgłoszone w ramach pozwu żądanie odsetek. Powodowie domagali się zasądzenia na swoją rzecz odsetek za opóźnienie od daty 8 sierpnia 2016 r., tj. dnia następującego po dacie ostatecznej realizacji opóźnionego lotu. W tym zakresie należy wskazać, że odszkodowanie wynikające z przepisów Rozporządzenia 261/2004 przysługuje pasażerom opóźnionego lotu w określonej wysokości z mocy prawa w sytuacji zaistnienia opóźnienia bądź odwołania lotu. W związku z powyższym roszczenie dotyczące odszkodowania jest wymagalne już następnego dnia po dacie zaistnienia zdarzenia uprawniającego do wypłaty odszkodowania i w związku z tym żądanie powodów w tym zakresie należało określić jako zasadne.

Mając na uwadze przedstawione wyżej okoliczności Sąd uznał, że żądanie powodów jest uzasadnione tak co do zasady, jak również co do wysokości i w związku z tym orzekł jak w pkt I oraz pkt III ppkt 1 sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd wydał w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Mając na uwadze, że pozwany nie ostał się ze swą obroną w jakimkolwiek zakresie, zobowiązany jest do zwrotu powodom kosztów procesu. W niniejszym postępowaniu na koszty te składały się: opłaty od pozwu – po 30 zł, opłaty skarbowe od pełnomocnictwa w wysokości po 17 zł oraz opłaty za czynności profesjonalnego pełnomocnika procesowego, będącego racą prawnym, która wyniosła 270 zł, zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych. Sąd nie uwzględnił z kolei wniosków powodów o dokonanie zwrotu na ich rzecz kwoty 4,20 zł związane z wysłaniem do pozwanego wezwania do zapłaty. W tym zakresie podkreślenia wymaga, że wezwanie do zapłaty z dnia 3 listopada 2016 r. zostało wystosowane w imieniu 4 osób jedną przesyłką pocztową i w tym wypadku zasądzenie na rzecz każdej z tych osób kwoty 4,20 zł stanowiącej opłatę pocztową byłoby niezasadne. Podkreślenia wymaga również, że powodowie nie wskazali, która z osób wskazanych w wezwaniu w rzeczywistości uiściła tą kwotę i w związku z tym żądanie w tym zakresie zostało oddalone.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

S. P. 1 S.

Z: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o apelacji.